

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Bc. B. V., narozená X, bytem X,
zastoupená: JUDr. Julie Šindelářová, advokátka se sídlem Mikulášská tř. 9,
326 00 Plzeň,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová 25, 225 08
Praha 5 (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 23.9.2020 proti rozhodnutí žalované ze dne 25.8.2020 č.j. X o
invalidní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 25.8.2020.

2. **Včasnou žalobou ze dne 23.9.2020** se žalobkyně domáhala přezkoumání **napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25.8.2020 č.j. X**, jelikož s ním nesouhlasí, neboť dle ní zdravotní stav se od přiznání invalidity, tj. od 30.4.2014, nezměnil, když následky prodělané dětské mozkové obrny se uplynutím času nezměnily a nezmění. Přitom bez změn zdravotního stavu jí byl přiznán naposledy pokles pouze 40% v rozmezí 40-60% a tím došlo ke snížení stupně invalidity na I. stupeň od 9.4.2020. Žalobkyně zejména poukázala na to, že pokud by jí zaměstnavatel neumožnil výrazně ulehčené podmínky pro výkon zaměstnání, ani přes získání vysokoškolského titulu by nemohla dohodnutou práci vykonávat. Závěrem požadovala zrušení napadeného rozhodnutí i předcházejícího rozhodnutí a uložení povinnosti žalované k náhradě nákladů řízení. (K žalobě připojila mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.)
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 25.8.2020 č.j. X** žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila **rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 25.5.2020**, jímž byl **snížen stupeň invalidity** a výše invalidního důchodu dle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), tak, že ode dne 20.6.2020 namísto invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně žalobkyni náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 9.4.2020 je od téhož dne invalidní pro invaliditu prvního stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 40%. Dle odůvodnění rozhodnutí ze dne 25.8.2020 bylo novým posudkem o invaliditě vypracovaným lékařem ČSSZ dne 27.7.2020 zjištěno, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu prvního stupně, jelikož rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 1c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 40-60%; žalobkyni byla přiznána na základě doložených lékařských zpráv s ohledem na charakter zdravotního postižení dolní hranice, tj. 40%, která ve smyslu § 4 citované vyhlášky nebyla změněna, proto nebylo možno námitkám žalobkyně vyhovět.
4. Z obsahu vyžádaného **posudkového spisu OSSZ Plzeň-město vedeného ohledně žalobkyně** a v něm založeného **záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 9.4.2020** a **záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 27.7.2020** soud zjistil, že žalobkyně byla nadále uznána invalidní dle § 39 odst. 1 zákona ale pouze pro invaliditu prvního nikoli druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 40%, když rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 1c) přílohy vyhlášky, pro něž byla

stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 40% (rozmezí 40-60%), která ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky nebyla změněna; datum změny stupně invalidity 9.4.2020; doba platnosti posudku: trvale.

5. **Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření dne 13.10.2020 k žalobě** uvedla mimo jiné, že s ohledem na žalobu žalobkyně navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.; dále žalovaná sdělila, že i nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 25.8.2020 a navrhuje soudu zamítnutí žaloby. **Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně** vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 25.8.2020 bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 25.8.2020.
6. V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění.
7. K žádosti soudu **PK MPSV – pracoviště Plzeň vypracovala po jednání konaném dne 16.12.2020 posudek** (č.l. 27-32), když jednání se konalo za účasti odborného lékaře z oboru neurologie a byla přítomna žalobkyně i její zástupce. V závěru posudku komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu prvního stupně, ale nešlo o invaliditu druhého nebo třetího stupně, neboť šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%. Komise shodně s OSSZ a lékařem ČSSZ určila rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti diparetickou formu DMO bez doprovodného řečového, intelektového, kognitivního a sensorického deficitu. Dále komise konstatovala normální anatomický i funkční nález na horních končetinách, bez průkazu paréz a plegií, bez kloubního deficitu, se zachovanou jemnou motorikou, s absencí poruchy čítí. Na dolních končetinách pak dominující spastický, funkčně středně těžký nález s verifikací spasticity tíže 2.-3. st., s intaktním čítím, se středně těžkým postižením funkce obou kyčelních kloubů, se schopností chůze s oporou jedné franc. hole. Středně těžké hybné postižení dolních končetin konstatováno i odborným lékařem z oboru neurologie v komisi. Pro vyhodnocení míry poklesu pracovní schopnosti navozené stěžejním neurologickým postižením je určena kapitola VI, položka 1) přílohy vyhlášky (dětská mozková obrna), střední tíže postižení je vymezena položkou c) s odpovídajícím poklesem pracovní schopnosti v rozmezí 40 až 60%. Vzhledem k absenci průkazu senzorické, řečové a kognitivní dysfunkce a při paralelním průkazu schopnosti výkonu pracovní činnosti v plném pracovním úvazku nekorespondujícím s omezením denních aktivit, stanovila PK MPSV procentuální ztrátu pracovní schopnosti v dolní hranici uvedené taxace - 40% ve shodě s OSSZ i ČSSZ. Komise zároveň uvedla, že další postižení uvedená v dg. spektru nemají dopad na výši ztráty pracovní schopnosti, proto procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nebyla změněna. Celková míra poklesu pracovní schopnosti činí 40% a odpovídá invaliditě prvního stupně s datem vzniku (změny stupně) od 9.4.2020. Žalobkyně není schopna výkonu těžké fyzické práce, práce spojené s manipulací těžkými břemeny, s nadměrnou zátěží dolních končetin

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

dlouhou chůzí, či chůzí po nerovném terénu, prací spojených se slézáním do hloubek či vystupováním do výšek; je schopna výkonu administrativní činnosti, pro který je kvalifikována, případně fyzicky lehčí práce s respektováním stanovených omezení. Od r. 2017 vykonávaná pracovní pozice kancelářského charakteru se jeví jako plně vyhovující. K žalobním námitkám komise závěrem uvedla, že při současném průkazu pracovního výkonu v plném pracovním úvazku, byť částečně formou home office, nezohledňuje komise případné omezení denních aktivit a ve svém hodnocení se pohybuje na dolní hranici odpovídající procentní kategorie pro středně těžká postižení v plném souladu s platnou legislativou. PK MPSV konstatovala setrvalou tíží funkčního postižení od prvoposudku v r. 2014, kdy taktéž lékařskou dokumentací absentována doprovodná řečová, kognitivní a sensorická dysfunkce – v souladu s uvedenými skutečnostmi se tak komisi jeví posudkový závěr OSSZ z r. 2014 a následně 2017 jako nadhodnocený. (*Stejnopis posudku byl doručen straně žalobkyně i žalované.*)

8. **Ústního jednání** u zdejšího soudu dne 21.1.2021 se žalobkyně nezúčastnila (neúčast omluvena) a její zástupkyně setrvala na podané žalobě, protože zdravotní stav žalobkyně se skutečně nezměnil, její chůze je namáhavá a jenom díky tomu, že se snaží za každou cenu svoje postižení překonávat, chodí o jedné francouzské holi. Na psychiku žalobkyně celá situace má rovněž dopad, protože je pro ni nesrozumitelné, proč od roku 2014 měla přiznaný druhý stupeň invalidity a v současné době již nemá, i když dle názoru posudkové komise se tehdy jednalo o nadhodnocení jejího postižení, žalobkyně je však jiného názoru právě s ohledem na její zdravotní stav, který dle ní odpovídá invaliditě druhého stupně. Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku, neboť žalobkyni se nepodařilo prokázat, že by byla nadále invalidní ve druhém stupni.
9. S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v **§ 39 zákona** následující:
 - (1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
 - (2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla
 - a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
 - b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
 - c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
 - (3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
10. Podle **§ 38 písm. a) zákona** má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.
11. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ponechání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně z důvodů v ní uvedených. Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že by jí měl být ponechán druhý stupeň invalidity pro jí popsané zdravotní potíže s tím, že se

zdravotní stav od přiznání invalidity druhého stupně v roce 2014 nezměnil, však nemůže být důvodem pro ponechání požadovaného stupně invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v požadovaném stupni lze pojištěnci přiznat či ponechat pouze tehdy, vyplývá-li z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv pro subjektivní přesvědčení pojištěnce o jeho stupni. Pouze posudkoví lékaři a PK MPSV jsou oprávněni rozhodovat o invaliditě na základě zjištěných a prokázaných funkčních postižení zdravotního stavu dle platné právní úpravy, avšak odborní ošetřující lékaři vyhotovující lékařské zprávy o zdravotním stavu pojištěnců na základě jimi provedenými vyšetřeními nejsou oprávněni se k invaliditě vyjadřovat.

12. Neznamená totiž, že je nesprávné rozhodnutí žalované, pokud není v souladu s požadavkem žalobce a jeho názory, neboť rozhodující je výsledek posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě posudkovými lékaři a komisí v souladu s platnou právní úpravou. Rovněž je nezbytné připomenout, že pro soud je v tomto řízení rozhodující skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 25.8.2020 a k případnému zhoršení zdravotního stavu po tomto datu nelze přihlídnout. Změny a zhoršení mohou být zhodnoceny pouze v novém řízení na základě nové žádosti, kterou je třeba podat u příslušné OSSZ.
13. Přiznání invalidity není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání apod. Soud také připomíná, že posudkoví lékaři i komise jsou oprávněni posoudit zdravotní stav ve vztahu k invaliditě toliko na základě doložené dostatečné zdravotní dokumentace pojištěnce žádajícího o invalidní důchod. Rozhodující však je aktuální zdravotní stav pojištěnce zjištěný odbornými lékaři a z něho vyplývající funkční postižení, které je pak posuzováno dle platné právní úpravy, tj. dle shora citované vyhlášky a její přílohy. Je-li pojištěnec uznán invalidním, pro výplatu invalidního důchodu musí splňovat i další podmínku a to potřebnou dobu pojištění, jak uvedeno shora.
14. Po zhodnocení provedených důkazů (zejména posudek PK MPSV) dospěl v této věci soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 25.8.2020 není důvodná. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z uvedeného posudku PK MPSV vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla odborné lékařské nálezy z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejího onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobkyni nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí ČSSZ ze dne 25.5.2020, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobkyně v řízení o námitkách, rovněž i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav a stanovili míru poklesu pracovní schopnosti, jak uvedeno shora. Přiznaná míra poklesu pracovní schopnosti pouze ve výši 40% však nedosahuje minimálně potřebných 50% této ztráty pro invaliditu druhého stupně, tudíž žalobkyně nebyla nadále uznána invalidní pro invaliditu druhého stupně, ale od 9.4.2020 se jednalo pouze o invaliditu prvního stupně, stejně tak i k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, jelikož byl vypracován za účasti odborného

lékaře z oboru neurologie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobkyně a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

15. Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**). Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 25.8.2020 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro ponechání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi jejími námitkami proti rozhodnutí ze dne 25.5.2020.
16. Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 21. ledna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.